

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 6. maijā *

Lieta C-94/09

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2009. gada 6. martā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv M. Afonso [*M. Afonso*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Francijas Republiku, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un Ž. S. Pilcers [*J.-S. Pilczer*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kassel*] un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka Francijas Republika, nepiemērojot apbedīšanas uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem, kā arī ar tiem saistītu preču piegādēm vienotu pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — “PVN”) likmi, nav izpildījusi Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas

2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.) 96.–99. panta 1. punktā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

- 2 Ar Direktīvu 2006/112 kopš 2007. gada 1. janvāra ir atcelta un aizstāta Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Sestā direktīva”).

- 3 Direktīvas 2006/112 96. pantā, kurš atbilst Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta pirmajai daļai, ir noteikts:

“Dalībvalstis piemēro PVN pamatlikmi, ko katra dalībvalsts nosaka procentos no summas, kurai uzliek nodokli; preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai pamatlikme ir vienāda.”

- 4 Direktīvas 2006/112 98. panta 1. un 2. punktā, kurš atbilst Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta trešajai daļai, ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis var piemērot vienu vai divas samazinātas likmes.

2. Samazinātas likmes piemēro tikai tādu kategoriju preču piegādei vai tādu kategoriju pakalpojumu sniegšanai, kas minēti III pielikumā.

[..]”

- 5 Direktīvas 2006/112 III pielikumā, kurš atbilst Sestās direktīvas H pielikumam, ir darbību saraksts, starp kurām ir šādas divas kategorijas:

“5) pasažieru un viņu bagāžas pārvadājumi;

[..]

16) apbedīšanas un kremēšanas uzņēmumu pakalpojumu sniegšana, kā arī ar tiem saistītu preču piegāde.”

Valsts tiesiskais regulējums

- 6 Vispārējā vietējo valsts pārvaldes iestāžu kodeksa L. 2223-19. pantā apbedīšanas ārējais pakalpojums ir definēts šādi:

“Apbedīšanas ārējais pakalpojums ir sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kurš ietver:

1° mirušo personu transportēšanu pirms un pēc guldišanas zārkā;

2° bērnu organizēšanu;

3° uzglabāšanu;

4° pārklāju, zārku un to iekšējo un ārējo aksesuāru, kā arī apbedīšanas urnu piegādi;

5° punkts svītrots

6° kapliču pārvaldīšanu un izmantošanu;

7° liķratu un katafalku piegādi;

8° personāla nodrošināšanu, bērēm, apbedīšanai, atrakšanai un kremēšanai nepieciešamo priekšmetu piegādi un pakalpojumu sniegšanu, izņemot piemiņas plāksnes, reliģiskus simbolus, ziedus, dažādus apdrukas darbus un marmora kapu pieminekļu izgatavošanu.

[..]”

- 7 Attiecībā uz apbedīšanas pakalpojumiem piemērojamo PVN likmi ministrijas 2005. gada 14. aprīļa instrukcijā Nr. 68 (*Bulletin officiel des impôts* 3 C-3-05) ir paredzēts:

“[..]

Samazinātā likme attiecas tikai uz tiem mirušo personu transportēšanas pakalpojumiem pirms un pēc guldīšanas zārkā, kurus administratīvu atļauju saņēmuši pakalpojumu sniedzēji veic ar šajā sakarā speciāli aprīkotiem transportlīdzekļiem. Tas pats attiecas uz personu pārvadājumiem, kuri veikti ar autobusiem, kuros pārvadā izvadītājus, vai mašīnām, kurās pārvadā garīdzniekus.

Visām pārējām darbībām, kuras šie pakalpojumu sniedzēji varētu veikt ārējā apbedīšanas pakalpojuma vai citu pielikumā minēto darbību ietvaros, tiek piemērota tām atbilstoša likme, proti, parastā likme.

[..]”

8 Vispārējā nodokļu kodeksa 279. pantā ir noteikts:

“Par 5,50% samazināta [PVN] likme tiek iekasēta par:

[..]

b c. pasažieru transportēšanu;

[..]”

Pirmstiesas procedūra

- 9 Ar 2006. gada 15. decembra vēstuli Komisija vērsa Francijas Republikas uzmanību uz to, ka noteiktas valsts tiesību normas par piemērojamo PVN likmi apbedīšanas uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem nešķiet atbilstošas Eiropas Savienības tiesībām, un lika šai dalībvalstij iesniegt savus apsvērumus atbilstoši EKL 226. pantam.
- 10 Savā 2007. gada 14. februāra atbildes vēstulē Francijas Republika norādīja, ka tās valsts tiesiskais regulējums PVN jomā esot saderīgs ar Eiropas Savienības tiesībām.
- 11 Tā kā šie apsvērumi nebija pārliecinājuši Komisiju, tā 2007. gada 29. jūnijā nosūtīja argumentēto atzinumu, kurā tā aicināja Francijas Republiku veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu termiņā no tā saņemšanas brīža.
- 12 2007. gada 24. augusta vēstulē Francijas Republika atkārtoti izteica savu nostāju.
- 13 Tā kā Francijas Republikas argumenti nebija pārliecinājuši Komisiju, tā nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 14 Komisija norāda, ka pakalpojumu sniegšanu un preču piegāžu kopums, ko apbedīšanas uzņēmumi sniedz aizgājēju ģimenēm, no PVN viedokļa esot viena kompleksa darbība, kurai līdz ar to esot jāpiemēro vienota nodokļa likme.
- 15 Komisija savu nostāju pamato ar Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru darījumu, kas no ekonomiskā viedokļa uzskatāms par vienu pakalpojumu, nedrīkst mākslīgi sadalīt, lai neizkropļotu PVN sistēmas darbību (1999. gada 25. februāra spriedums lietā C-349/96 *CPP, Recueil*, I-973. lpp., 29. punkts, kā arī 2005. gada 27. oktobra spriedums lietā C-41/04 *Levob Verzekeringen un OV Bank*, Krājums, I-9433. lpp., 20. punkts). Komisija uzskata, ka bērnu organizēšanu, par kuru aizgājēja ģimene maksā apbedīšanas uzņēmumam, raksturojot elementu un darbību kopums, kuri esot jāuzskata par vienu kompleksu pakalpojumu tiktāl, ciktāl vidusmēra patērētājam tās ir tik tieši saistītas, ka no ekonomiskā viedokļa objektīvi veido kopumu, kura sadalīšana būtu mākslīga.
- 16 Pēc Komisijas domām, no ministrijas 2005. gada 14. aprīļa instrukcijas Nr. 68 izrietošā mirušo personu transportēšanas ar transportlīdzekli pakalpojuma mākslīgā nodalīšana no apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu kopuma liekot Francijas Republikai piemērot divas atšķirīgas PVN likmes divām viena pakalpojuma sastāvdaļām, kuras esot jāuzskata par vienu pakalpojumu. Šim pakalpojumam tiktu piemērota faktiskā nodokļu likme, kura atbilst vidējai likmei, kas nenovēršami ir zemāka par Francijā parasti piemēroto likmi. Turklāt šī likme mainoties atkarībā no katras

konkrētās darbības, ņemot vērā nozīmīgumu, kura katrā atsevišķā gadījumā ir mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli. Komisija uzskata, ka līdz ar to Francijas tiesiskais regulējums ietverot Direktīvas 2006/112 98. panta 1. punkta pārkāpumu.

- 17 Komisija piebilst, ka atšķirīgā attieksme pret mirušo personu transportēšanas ar transportlīdzekli pakalpojumiem patērētājiem un konkurentiem radot sarežģītību, kā arī neskaidrības, kam sekas varot būt konkurences traucējumi un līdz ar to kopējai PVN sistēmai raksturīgā nodokļu neitralitātes principa pārkāpums.
- 18 Francijas Republika būtībā apgalvo, ka judikatūra, uz kuru atsaucas Komisija, neesot atbilstoša šim gadījumam un ka attiecībā uz Direktīvas 2006/112 III pielikumā esošajām pakalpojumu kategorijām dalībvalstīm esot iespēja piemērot samazināto likmi selektīvi.
- 19 Francijas Republika savu nostāju pamato ar 2003. gada 8. maija spriedumu lietā C-384/01 Komisija/Francija (*Recueil*, I-4395. lpp., 22. un 23. punkts) par elektrības un gāzes piegādi, kā arī ar 2008. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-442/05 *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien* (Krājums, I-1817. lpp., 39. punkts) par ūdens piegādi/ūdensapgādi. Pēc tās domām, no šiem spriedumiem pēc analogijas izrietot, ka Direktīvas 2006/112 96.–99. panta 1. punkta tekstā neesot noteikts, ka šīs tiesību normas būtu interpretējamās kā prasība piemērot samazinātu likmi tikai tad, ja tās attiecas uz visiem apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu aspektiem atbilstoši šīs direktīvas III pielikumam, līdz ar to nav izslēgta selektīva samazinātas likmes piemērošana ar nosacījumu, ka tā nerada nekādu konkurences traucējuma risku.
- 20 Tāpat, atsaucoties uz iepriekš minētajiem spriedumiem, tā apgalvo, ka, ievērojot nodokļu neitralitātes principu, kas piemīt kopējai PVN sistēmai, dalībvalstīm esot iespēja piemērot samazinātu PVN likmi apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu konkrētiem un īpašiem aspektiem. Francijas Republika uzskata, ka attiecībā uz mirušo personu transportēšanu ar transportlīdzekli šie nosacījumi esot izpildīti. Pirmkārt, runa esot par konkrētu un specifisku apbedīšanas uzņēmumu sniegto

pakalpojumu aspektu, ko apliecinot tas, ka šī darbība ir īpaša tiesiskā regulējuma priekšmets. Otrkārt, samazinātas likmes piemērošana tikai mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli neapdraudot nodokļu neitralitātes principu, jo šī pakalpojuma sniegšana nekonkurē ne ar vienu citu pakalpojuma sniegšanu.

Tiesas vērtējums

Par Direktīvas 2006/112 96.–99. panta 1. punkta interpretāciju

- 21 Direktīvas 2006/112 96. pantā ir paredzēts, ka preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai ir piemērojama tā pati PVN likme — parastā likme.
- 22 Pēc tam šīs direktīvas 98. panta 1. un 2. punktā, atkāpjoties no principa, saskaņā ar kuru ir piemērojama parastā likme, dalībvalstīm ir dota iespēja pievienot vienu vai divas samazinātās PVN likmes. Saskaņā ar šo tiesību normu samazinātās PVN likmes var piemērot tikai minētās direktīvas III pielikumā esošo kategoriju preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai.
- 23 Direktīvas 2006/112 III pielikuma 16. punktā samazinātu likmi ir atļauts piemērot apbedīšanas uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem.

- 24 Šajās tiesību normās ietvertie noteikumi būtībā ir identiski Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta pirmajā un trešajā daļā, kā arī H pielikuma piecpadsmitajā kategorijā paredzētajiem noteikumiem.
- 25 Tiesa attiecībā uz Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta trešo daļu ir nospriedusi, ka šīs tiesību normas tekstā nav noteikts, ka tā būtu interpretējama kā prasība piemērot samazinātu likmi tikai tad, ja tā attiecas uz visiem pakalpojumu kategorijas aspektiem atbilstoši tās pašas direktīvas H pielikumam; līdz ar to nav izslēgta selektīva samazinātas likmes piemērošana ar nosacījumu, ka tā nerada nekādu konkurences traucējuma risku (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien*, 41. punkts, kā arī pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Francija, 27. punkts).
- 26 Līdz ar to Tiesa secināja, ka, ievērojot nodokļu neitralitātes principu, kas piemīt kopējai PVN sistēmai, dalībvalstīm ir iespēja piemērot samazinātu PVN likmi pakalpojumu kategorijas, kas noteikta Sestās direktīvas H pielikumā, konkrētiem un specifiskiem aspektiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien*, 43. punkts).
- 27 Tā kā Direktīvas 2006/112 98. panta 1. un 2. punktā būtībā ir pārņemts Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta formulējums, uz to ir jāattiecinā Tiesas sniegtā interpretācija par šo pēdējo tiesību normu.
- 28 No tā izriet, ka, ja dalībvalsts nolemj izmantot Direktīvas 2006/112 98. panta 1. un 2. punktā noteikto iespēju piemērot samazinātu PVN likmi vienai no šīs direktīvas III pielikumā esošo pakalpojumu kategorijām, ievērojot nodokļu neitralitātes principu, kas piemīt kopējai PVN sistēmai, tai ir iespēja ierobežot šīs samazinātās PVN likmes piemērošanu uz konkrētiem un specifiskiem šīs kategorijas aspektiem.

- 29 Dalībvalstīm noteikto iespēju selektīvi piemērot samazinātu PVN likmi īpaši pamato apsvērumi, ka, tā kā šī likme ir izņēmums, tās piemērošanas attiecināšana tikai uz konkrētiem un specifiskiem aspektiem ir saskaņā ar principu, ka izņēmumi un atkāpes ir jāinterpretē šauri (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Francijs, 28. punkts).
- 30 Tomēr ir jānorāda, ka šīs iespējas izmantošana ir pakļauta diviem nosacījumiem, pirmkārt, samazinātās likmes piemērošanas nolūkā izdalīt tikai konkrētus un specifiskus attiecīgās pakalpojumu kategorijas aspektus un, otrkārt, ievērot nodokļu neitralitātes principu. Šo nosacījumu mērķis ir nodrošināt, lai dalībvalstis izmantotu šo iespēju tikai apstākļos, kuri nodrošina, ka izvēlētā samazinātā likme tiek piemērota vienkārši un korekti, kā arī, lai novērstu krāpšanu, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un jebkādu iespējamu ļaunprātīgu izmantošanu.
- 31 Komisija norāda, ka dalībvalstīm, ja tās izmanto Direktīvas 2006/112 98. pantā doto iespēju piemērot samazinātu PVN likmi, ir jāievēro judikatūrā izklāstītie kritēriji, lai noteiktu, vai darbība, kura sastāv no vairākiem elementiem, ir jāuzskata par vienu pakalpojumu, kas pakļauts vienam nodokļu režīmam, vai par diviem vai vairākiem atsevišķiem pakalpojumiem, kuriem var piemērot atšķirīgus režīmus.
- 32 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka tādu šo kritēriju kā vidusmēra patērētāja viedoklis, uz ko atsaucas Komisija, mērķis, ņemot vērā komercdarījumu dažādību, ir aizsargāt PVN sistēmas darbību. Tomēr Tiesa pati ir atzinusi nespēju sniegt uz šo problēmu izsmeltošu atbildi (iepriekš minētais spriedums lietā *CPP*, 27. punkts) un ir norādījusi uz nepieciešamību ņemt vērā visus apstākļus, kādos notiek attiecīgā darbība (iepriekš minētie spriedumi lietā *CPP*, 28. punkts, un lietā *Levob Verzekerings* un *OV Bank*, 19. punkts, kā arī 2008. gada 21. februāra spriedums lietā *C-425/06 Part Service*, Krājums, I-897. lpp., 54. punkts).

33 No tā izriet, ka, ja minētie kritēriji ir paredzēti piemērošanai katrā atsevišķā gadījumā, lai tostarp nepieļautu, ka nodokļu maksātāja un patērētāja ieviestā līgumiskā struktūra radītu darbības, kura no ekonomiskā viedokļa ir jāuzskata par vienu darbību, mākslīgu sadalīšanu vairākās nodokļu darbībās, šos kritērijus nevar uzskatīt par noteicošiem, lai dalībvalstis izmantotu rīcības brīvību, kas tām attiecībā uz samazinātas PVN likmes piemērošanu ir piešķirta Direktīvā 2006/112. Šādas rīcības brīvības izmantošana pieprasa tādas vispārējus kritērijus un mērķus kā tie, kuri noteikti iepriekš minētajos spriedumos lietā Komisija/Francija, kā arī lietā *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien* un atgādināti šī sprieduma 26., 28. un 30. punktā.

34 Šādos apstākļos, lai lemtu par šīs prasības pamatotību, nav nepieciešams noskaidrot, vai, kā to apgalvo Komisija, apbedīšanas uzņēmumu sniegtie pakalpojumi no vidusmēra patērētāja viedokļa ir vai nav jāuzskata par vienu darījumu. Toties ir jāpārbauda, vai mirušo personu transportēšana ar transportlīdzekli, kurai Francijas tiesiskajā regulējumā ir paredzēta samazinātas PVN likmes piemērošana, ir tāds šīs pakalpojumu kategorijas konkrēts un specifisks aspekts, kāds ir minēts Direktīvas 2006/112 III pielikuma 16. punktā, un vajadzības gadījumā ir jāpārbauda, vai šīs likmes piemērošana apdraud nodokļu neitralitātes principu.

Par mirušo personu transportēšanas ar transportlīdzekli klasificēšanu par apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu “konkrētu un specifisku aspektu”

35 Lai atbildētu uz jautājumu, vai mirušo personu transportēšana ar transportlīdzekli ir apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu konkrēts un specifisks aspekts, ir jāpārbauda, vai runa ir par pakalpojuma sniegšanu, kura kā tāda ir identificējama atsevišķi no citiem šī uzņēmuma sniegtajiem pakalpojumiem.

- 36 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka mirušo personu transportēšana ar transportlīdzekli kā pārvadājums atšķiras no citiem pakalpojumiem, kurus varētu sniegt apbedīšanas uzņēmumi, proti, somatiskās aprūpes, kapličas izmantošanas, bērnu organizēšanas, kā arī apbedīšanas vai kremēšanas.
- 37 Tāpat tā atšķiras no mirušo personu transportēšanas nesot, jo pēdējo, kura sava rakstura dēļ ir piemērota tikai īsiem attālumiem, ne vienmēr veic kāds uzņēmums, bet tā var tikt uzticēta aizgājēja tuviniekiem un tai primāri ir ceremoniāls raksturs.
- 38 Turklāt saskaņā ar Francijas Republikas sniegtajām norādēm, pret ko nav iebildusi Komisija, Francijā uz mirušo personu transportēšanu ar transportlīdzekli attiecas īpašs tiesiskais regulējums, tā kā to var veikt tikai administratīvu atļauju saņēmuši pakalpojumu sniedzēji ar šajā sakarā speciāli aprīkoti transportlīdzekļiem. Kā to norādīja Francijas Republika, gadās, ka mirušo personu transportēšanu, neatkarīgi no apbedīšanas pakalpojumiem, veic atļauju saņēmis pārvadātājs.
- 39 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka mirušo personu transportēšana ar transportlīdzekli apbedīšanas uzņēmumu sniegto pakalpojumu vidū ir konkrēts un specifisks elements.

Par nodokļu neitralitātes principa ievērošanu

- 40 Attiecībā uz jautājumu, vai samazinātas likmes piemērošana mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli apdraud kopējai PVN sistēmai raksturīgo nodokļu neitralitātes principu, ir jāatgādina, ka šis princips nepieļauj no PVN viedokļa atšķirīgi

izvērtēt līdzīgus pakalpojumus, starp kuriem pastāv konkurence (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Francija, 25. punkts, kā arī lietā *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien*, 42. punkts).

- 41 Kā tas tika konstatēts šī sprieduma 37. punktā, mirušo personu transportēšana ar transportlīdzekli atšķiras no mirušo personu transportēšanas nesot, tā kā nav runa par līdzīgiem pakalpojumiem, kuri savā starpā konkurētu.
- 42 Turklāt Francijas Republika apgalvoja un Komisija tam nav iebildusi, ka, kad mirušo personu transportēšanu ar transportlīdzekli izolēti, proti, neatkarīgi no pārējiem apbedīšanas kārtības pakalpojumiem, ir veicis apbedīšanas uzņēmums vai tāds cits atļauju saņēmis pakalpojuma sniedzējs kā sanitārā transporta uzņēmums, šī darbība saskaņā ar Francijas tiesisko regulējumu tiek uzskatīta par personu pārvadājumu Direktīvas 2006/112 III pielikuma 5. punkta izpratnē un atbilstoši Vispārējā nodokļu kodeksa 279. pantam tai ir piemērojama tāda pati samazinātā likme kā tad, ja tā būtu veikta liguma ietvaros, kurš ietvertu plašāka klāsta apbedīšanas kārtības pakalpojumu sniegšanu. No tā izriet, ka pakalpojumi, kuri ir līdzīgi mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli un kuri var konkurēt savā starpā, no PVN viedokļa netiek vērtēti atšķirīgi.
- 43 Komisija apgalvo, ka atšķirīgā attieksme pret mirušo personu transportēšanas ar transportlīdzekli pakalpojumiem varētu radīt konkurences traucējumus, jo apbedīšanas uzņēmumi varētu mākslīgi paaugstināt mirušo personu transportēšanas ar transportlīdzekli cenas daļu, lai samazinātu cenas daļu citiem pakalpojumiem, kuriem tiktu piemērota parastā likme.

- 44 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Komisija nav paskaidrojusi, kā šāda prakse, kuras pastāvēšanu tā nepierāda, varētu radīt konkurences traucējumus pakalpojumu sniedzēju starpā. Jāpiebilst, ka gadījumā, ja tāda prakse, uz kādu atsaucas Komisija, varētu tikt pierādīta, kompetentajām valsts iestādēm, kurām ir jānodrošina to izvēlētās samazinātās likmes vienkārša un korekta piemērošana, kā arī jānovērš krāpšana, izvairīšanās no nodokļu maksāšanas un jebkāda iespējama ļaunprātīga izmantošana (skat. šī sprieduma 30. punktu), būtu jāpārbauda, vai uz to var attiekties ļaunprātīgas rīcības jēdziens, vajadzības gadījumā atsaucoties uz šajā nolūkā Tiesas judikatūrā izstrādātajiem kritērijiem (skat. it īpaši 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā *C-255/02 Halifax* u.c., Krājums, I-1609. lpp., 74.–76. punkts).
- 45 No tā izriet, ka Komisija nav pierādījusi, ka, piemērojot samazinātu likmi mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli, tiktu pārkāpts kopīgai PVN sistēmai raksturīgais nodokļu neitralitātes princips.
- 46 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka ar Francijas tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru mirušo personu transportēšanai ar transportlīdzekli ir piemērojama samazināta PVN likme, tiek izpildīti nosacījumi, kuri prasīti Eiropas Savienības tiesiskajā regulējumā attiecībā uz šo jomu.
- 47 Šādos apstākļos prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 48 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Francijas Republika ir prasījusi piespriest

Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai iestādei spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespiež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**

- 2) **Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]